

рече ми Бекет који је тамо узалудно чекао на Годоа,
али га нисам цитирала
до сада.

Израел ЕЛИРАЗ

ПРЕД ПУТОВАЊЕ

Сада када полазим у место у које ноћу
одбијам да идем, ухвати ме страх велики,
који увек препознам пред пут и у току пута.
Одједном се бела одаја ушлиће без влакана гласа унаоколо
и ја указујем на бедне тачке на телу свом: овде,
овде. Молим да помогну другом неком човеку,
мојих година, мога лика, поред мене, који се не стиди да плаче
и да мења браве на вратима не знајући да ли сам унутра
или напољу, — значи да сам изгубљен потпуно,
сам самцит, у страви која према мени белу главу приклања.
Не може се вратити изгубљена ствар. Чак ни бол
за изгубљеним губи се у познатој ми буци
песме која је изгорела у ноћи на месту
где ме је снапало гушење и страх велики
који увек препознам пред и у току пута.
Шта се ту може учинити?
Покупити речи и причати о своме животу што је могућно лаганије.
А ти, која ниси видела како сам остарио
знајући да је потпуно природно ићи према мраку,
пружаш ми врх прста: »Додирни«, —
изненађујућа празна чаробна реч...

ОВДЕ СУ ПРОШЛИ РАТОВИ

Овде су прошли ратови и нису покренули смокву
која ми је симбол за парче поља
које ме прати,
држи ме за одело, а ја по своме.
И ти дођи мени.

Оно што се чује као ветар и јесте ветар,
а што се види као крв и јест крв,
камен је вечито камен
и када је трава под њим или море.

Стави руку на мене.
Идем према уском отвору усеченом у долини
којом иде онај за којим желим да идем,
зна: увек ће једнога од нас нестати,
и ко ће доћи већ је дошао и већ отишао.

Превела с хебрејској ЖЕНИ ЛЕБЛ